

bestemte jeg, at Bevillingen, naar den udløb til Nytaar, ikke skulde fornyes.

Hvorvidt nu dette var rigtigt eller ikke, derom ere de lærde meget uenige. Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) siger — Sp. 149 —: „Lad gaa, at den højtærede Justitsminister i sin mægtige Harne sagde: Den Mands Privilegium skal være fortabt, den Mands Forretning skal udslettes!“ Det finder han altsaa dog kunde lade sig høre, det kunde der dog være Mening i. Derimod er det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) af en ganske anden Mening — de Herrer maa se at enes, saa godt de kunne, jeg skal ikke optræde som Mægler — og siger (Sp. 287): „Jeg mener, den rigtige Vej at gaa var at anlægge Sag mod denne Mand, lade Domstolene afgøre, hvilken Straf han skulde have, hvis han har overtraadt dette Politiforbud.“ Jeg holder mig nu til den Mening, som det ærede Medlem for Ringsted har, at der var god Forstand i, at denne Bevilling burde falde bort.

Jeg skal i denne Forbindelse anføre, at den Gang Politifuldmægtigen fra Lejre Herred varovre paa Elleore for at forkynde Ole Olsen Forbudet, sagde denne til Fuldmægtigen: Hvis jeg nu overtræder Forbudet, kan det saa blive værre end en Bøde? et Spørgsmaal, som Fuldmægtigen naturligvis nægtede at svare paa. Se, naar en Mand tager et Forbud paa den Maade, at han overvejer, om han vil overholde det, som han er pligtig til at gøre det efter Grundloven, eller ikke, under Hensyn til Spørgsmaalet, om han kan klare det med en Bøde, eller om han skal sone med Kroppen, ja, saa finder jeg, at der er dobbelt Grund for vedkommende Øvrighed til at sige: Nej, den Mand kan ikke længere end nødvendigt udøve nogen Bevilling, der beror paa Øvrigheden.

Jeg bestemte altsaa, at Bevillingen ikke skulde fornyes. Men saa viste det sig, at der var slet ingen Bevilling mere, at Bevillingen allerede var falden bort. Forholdet var nemlig det, at den Slags Bevillinger ere — og hans Bevilling var det ogsaa — fuldkommen personlige. Bevillingen lød udtrykkelig paa Ole Olsen personlig og indeholdt udtrykkelig en Bestemmelse om, at den var bortfalden, naar dens Udøvelse blev overdragen til andre, og det viste sig, at han havde overdraget den til andre. Nu var Forholdet heller ikke det, at man, som det ærede Medlem for Ringsted — og vist ogsaa det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds — gør gæl-

dende, ved at inddrage Bevillingen tog nogen Ejendomsret fra andre. Det, som gav den hele Virksomhed dens Værdi, det nødvendige Grundlag for hele Virksomheden, var Bevillingen og netop Bevillingen; uden den kunde Virksomheden ikke drives, uden den var den intet værd. Og naar Bevillingen ifølge sin egen udtrykkelige Ordlyd faldt bort, hvis den blev overdragen til andre, saa var Forholdet jo simpelthen dette, at disse Folk vare gaaede hen og havde købt noget, som de slet ikke kunde købe, og at Ole Olsen var gaaet hen og havde solgt noget, han slet ikke kunde sælge, at der var sket netop det, jeg nævnte før, naar jeg sagde, at det har altid i min Tid været Justitsministeriets Opgave at forhindre, at saadanne personlige Bevillinger vare Genstand for Køb og Salg eller Udlejning. Dertil kom, at den ene af dem, som havde købt Bevillingen, var forud advaret, idet, efter hvad der er oplyst, hans Sagfører, før Købet fandt Sted, havde raadet ham bestemt derfra, netop fordi Bevillingen var personlig og ikke kunde overdrages. Der er altsaa slet ikke Tale om, at der er taget nogen Ejendomsret fra disse og givet til andre. Det, der er sket, er, at nogle Folk have været saa letsindige at købe noget, der slet ikke kunde sælges, noget, som deres Sælger slet ikke kunde hjemle dem, og hvis de have lidt noget Tab derved, maa de holde sig til deres Sælger og søge at faa deres Erstatning hos ham.

Saa sagde det ærede Medlem for Ringsted, som sammenlignede det, der er sket, med Oldtidens mørkeste Perioder — jeg maa for øvrigt komplimentere det ærede Medlem til, at han har fundet paa dette ny Udtryk; det har glædet mig meget at høre, thi jeg har været saa vant til — saa det i lang Tid har kedet mig betydeligt — at høre, at alt, hvad jeg foretog mig, var middelalderligt. Det er et Udtryk, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds har fundet paa, og som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds kender til Punkt og Prikke. Alt, hvad jeg foretog mig, var middelalderligt; foreslog jeg en Lov her i Rigsdagen, var den middelalderlig, foretog jeg en administrativ Handling, var den middelalderlig. Nu kan Middelalderen jo ganske vist have haft sine mange gode Sider, men det er dog alligevel noget trættende og noget trivielt. Nu glæder det mig meget, og derfor komplimenterer jeg det ærede Medlem for Ringsted, at han har fundet paa noget nyt, fundet paa, at det er ikke til